

[Collet]

mellem virksomheden og medarbejderne. Langt den bedste løsning er regeringens frivillige ordninger, som kan tilpasses den enkelte virksomheds ejerforhold, størrelse, struktur og særlige forhold.

Hvad gavner egentlig samarbejdet mellem virksomheden og medarbejderne mest? Hvad skaber den bedste ånd i virksomheden? At medarbejderne som efter regeringens forslag får deres personlige del af overskuddet til rådighed i form af kontanter eller som i de socialdemokratiske forslag, at medarbejdernes overskudsdel udbetales til en fond, hvorfra medarbejderne aldrig nogen sinde modtager kontanter? Svaret på dette spørgsmål er klart: både virksomheder og medarbejdere vil, spurgt enkeltvis, foretrække regeringens forslag frem for Socialdemokratiets.

Et af de mest interessante elementer i Socialdemokratiets forslag er partiets behandling af de offentligt ansatte. De offentligt ansatte skal deltage i OD ved, at det offentlige indbetaler store bidrag til fagforeningsfonde. Men hvorfra får det offentlige pengene til indbetaling til fondene? Ja, der er kun én vej: at forhøje skatterne. Disse forhøjede skatter skal de offentligt ansatte være med til at betale, og det på trods af, at de aldrig ser en øre. Her er Socialdemokraterne blevet for frække. Tænk, at man vil lade de offentligt ansatte betale for, at fagforeningernes fonde kan vokse sig særlig store. Det er ufatteligt og ude af trit med dansk tankegang og tradition.

Og så til spørgsmålet om harmonien mellem regeringens forslag og skattereformen. Vi hørte her fra hr. Svend Auken, at han fandt, at de forslag, regeringen har fremsat, er i strid med skattereformen. Hvis ikke min hukommelse bedrager mig, så husker jeg et referat fra Information for nogle dage siden, hvor hr. Svend Auken udtalte, at regeringens lovforslag ikke var i strid med skattereformens bogstav, men måske nok med dens ånd. Nu bebudede hr. Svend Auken, at hr. Lykketoft senere ville komme med et indlæg om dette emne, så vi imødeser et åndfuldt indlæg fra hr. Lykketoft.

Socialdemokratiets OD-forslag er bygget på to fundament: tvang og fonde.

Først lidt om tvangen. På grund af tvangen er oppositionsforslagene i varierende omfang på kollisionskurs med grundlovens § 73. Skulle tvangsordninger blive vedtaget her

i Folketinget, er det lysende klart, at en sådan lovgivning vil blive afprøvet af domstolene i relation til grundlovens § 73, hvorefter, som vi ved, ejendomsretten er ukrænkelig og ingen kan tilpligtes at afstå sin ejendom, uden hvor almenvellet kræver det, og i øvrigt kun ifølge lov og imod fuld erstatning.

Muligvis er Socialdemokratiet blevet påvirket af, at socialdemokraterne i Sverige har kunnet gennemføre fondene med et ringe flertal i den svenske Riksdag. At dette har kunnet lade sig gøre så let i Sverige, skyldes imidlertid, at der ikke findes nogen svensk grundlovsbestemmelse, der som den danske grundlovs § 73 effektivt hindrer ekspropriation af erhvervslivet helt eller delvis. Her skilles Danmarks veje definitivt fra den svenske retsstilling.

Lad os dernæst se på, hvordan fondene kan komme til at virke. Da det svenske socialdemokrati indførte fondene i Sverige sammen med kommunisterne, sagde man, det var dels for at skaffe risikovillig kapital til erhvervslivet, dels for at få startet nye virksomheder og dels for at få gang i den teknologiske udvikling. Disse synspunkter fremføres også i dag af det danske Socialdemokrati.

Men hvordan er det gået i Sverige, efter at fondene har fungeret i nogle år? Som altovervejende hovedregel tør de svenske fonde ikke løbe nogen risiko ved at investere i ny-startede virksomheder. De svenske fonde investerer i stedet stærkt i store børsnoterede koncerner, ikke i nye arbejdspladser. Og frem for alt driver de svenske fonde ganske almindelig kapitalspekulation gennem køb og salg af værdipapirer, hvorved de i øvrigt har pådraget sig meget betydelige tab.

De svenske fonde har ganske enkelt ikke haft nogen dynamisk eller fornyende effekt i svensk erhvervsliv. De har ganske enkelt været passive kapitalister. Sådan kunne det også gå herhjemme, hvis vi nogen sinde fik den slags fonde her.

I øvrigt kunne Socialdemokratiet godt have været mere omhyggelig med sit forslag. Her kunne de lære noget af SF. Selv om indholdet i SFs forslag er totalt uspiseligt, er forslaget præcist og ordentligt udformet, så Folketinget kan se, hvad SF mener. Socialdemokratiets forslag er præget af upræcise formuleringer og sjuskede udeladelser.

Nogle eksempler: man kan ikke se, om fondene skal betale indkomstskat. Det er da